

Η «δικιά μου Μελβούρνη» με τη ματιά του Κώστα Καραμάρκου*

Μέρος Α'

Ο συνάδελφος, Κώστας Καραμάρκος, γνωρίζει τόσο, μα τόσο καλά την Ομογένειά μας στη Μελβούρνη και μοιράστηκε μαζί με το Humanstories.gr τη δικιά του μοναδική ιστορία. Από την πατρίδα, στην Εράτυρα του Νομού Κοζάνης, μετέπειτα στη Μελβούρνη, στην επιστροφή του στα «πάτρια εδάφη» και τη συνέχιση της ζωής του, με την οικογένειά του στη μεγαλούπολη της Αυστραλίας, με έντονο το ελληνικό στοιχείο.

Μάλιστα η ενασχόλησή του με τον κοινοτικό πολυγλωσσικό σταθμό της Μελβούρνης 3ZZZ-92.3FM, έναν ραδιοφωνικό σταθμό που δε μοιάζει με άλλους, αποτελεί παράδειγμα προς μίμηση για τη δύσκολη (με το μεταναστευτικό που περνάμε ως χώρα) εποχή που διανύουμε. Υπάρχουν εκπομπές σε περισσότερες από 60 γλώσσες! Όμως όλα αυτά μας τα αφηγείται με το δικό του τρόπο, ο Κώστας Καραμάρκος, αρχίζοντας το ταξίδι από την Εράτυρα και καταλήγοντας στη Μελβούρνη...

Ο αφηγηματικός τρόπος των καταστάσεων που βίωσε, μας περιγράφουν με μια ιδιαίτερη μοναδικότητα τη «Μελβούρνη των Ελλήνων».

Η ΑΡΧΗ ΕΝΟΣ ΤΑΞΙΔΙΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΡΑΤΥΡΑ ΣΤΗ ΜΕΛΒΟΥΡΝΗ

Μεγάλωσα στην Εράτυρα, ένα κεφαλοχώρι του Νομού Κοζάνης. Στην Μελβούρνη βρέθηκα άμεσα μετά τη μαθητική παρέλαση της 25ης Μαρτίου 1981, για να ζήσω μαζί με τον πατέρα μου, που βρίσκονταν εκεί ως μετανάστης από το 1971, αλλά ερχόταν τακτικά στην Ελλάδα. Ο παππούς μου, από την πλευρά του πατέρα μου, ήταν μετανάστης στην Αμερική γύρω στα 1920. Ο μικρός μου γιος, που ήρθε στη Μελβούρνη το Νοέμβριο του 2013 στα 2,5 χρόνια του είναι 4ης γενιάς «μετανάστης». Θυμάμαι να φτάνω στο αεροδρόμιο της Μελβούρνης γύρω στις 2 η ώρα το πρωί ξημερώματα Δευτέρας. Ο πατέρας μου με είχε ήδη εγγράψει σε ένα καθολικό σχολείο Ιησουιτών για να κάνω τη Β'

και Γ' Λυκείου. Γι' αυτό, στις 8 η ώρα το πρωί εκείνης της πρώτης μέρας στην Αυστραλία φορούσα ήδη τη στολή του σχολείου, στις 8.15 με είχε ήδη κουρέψει ένας Σικελός κουρέας και στις 8.30 παρουσιάστηκα στο διευθυντή του Λυκείου, ένα Γαλλοκαναδό καλόγερο θυμάμαι, brother Joseph Brouchard ήταν το όνομά του. Σπούδασα Ιστορία και Φιλοσοφία των Επιστημών στο Πανεπιστήμιο της Μελβούρνης, όπου και εργάστηκα στο ανάλογο Τμήμα για ένα σύντομο χρονικό διάστημα ως βοηθός ερευνητής.

ΟΤΑΝ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΜΟΓΕΝΕΙΑ ΤΗΣ ΜΕΛΒΟΥΡΝΗΣ ΠΗΡΕ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ

Η δεκαετία του 1980, μέχρι και τις αρχές με μέσα της δεκαετίας του 1990, ήταν κατά την άποψή μου η πιο δημιουργική δεκαετία, πολιτισμικά, για την ελληνική ομογένεια της Μελβούρνης. Τα μεγάλα πολιτικά άλματα, από την πλευρά των Ελλήνων και των μεταναστών, είχαν ήδη αρχίσει να γίνονται από τη δεκαετία του 1970, κυρίως με την άνοδο στην εξουσία το 1972, του μεταρρυθμιστή, φιλέλληνα και φιλομετανάστη εργατικού πρωθυπουργού της Αυστραλίας Gough Whitlam, που εισήγαγε επίσημα στη χώρα του την πολιτική του πολιτισμού, υιοθετώντας την ανάλογη πολιτική του Καναδά. Την αγάπησα τη Μελβούρνη από την πρώτη στιγμή και πολιτογραφήθηκα Αυστραλός πολίτης μόλις μου το επέτρεπε η τότε ισχύουσα νομοθεσία, δηλαδή μετά από 3 χρόνια μόνιμης εγκατάστασης. Η χώρα είναι τεράστια και αραιοκατοικημένη, έχει μόλις 24 εκατομμύρια κατοίκους που κατά 85% με 90% ζουν στα μεγάλα αστικά κέντρα της, κοντά στα παράλια. Αυτή η απεραντοσύνη της αραιοκατοικημένης Αυστραλίας σε κάνει να κατανοήσεις καλύτερα τις κλίμακες ανάμεσα στον άνθρωπο, στη φύση και στο σύμπαν.

Μου αρέσει ιδιαίτερα και εκτιμώ το γεγονός ότι υπάρχουν χίλιοι δυο μικρόκοσμοι από πάνω από 200 εθνοτικές κοινότητες-πολιτισμούς, ένας στους τέσσερις Αυστραλούς είναι μετανάστης ή μετανα-

στευτικής καταγωγής. Αυτοί οι άνθρωποι συνυπάρχουν ειρηνικά ή αδιάφορα ο ένας προς τον άλλον, αποδεχόμενοι τις συντεταγμένες της χώρας μόνιμης διαμονής τους. Φυσικά, η κυρίαρχη εθνοτική ομάδα, η κυρίαρχη γλώσσα, ο πολιτισμός, οι θεσμοί, το κράτος, οι μεγάλες επιχειρήσεις είναι όλα Βρετανικά, αγγλοσαξονικά. Η κοινή συνισταμένη είναι η «βρετανική» Αυστραλία με αποχρώσεις ελληνικές, ιταλικές κινέζικες, κ.λπ. Το γεγονός ότι υπάρχει μια σχετικά ευαγάνωστη καθημερινότητα, χωρίς τα σχετικά απρόοπτα της Ελλάδας για παράδειγμα, ή μια ποιότητα ζωής, για τον περισσότερο κόσμο, ακόμη και για τους πολίτες που χρειάζονται τη συνδρομή του κράτους να τα βγάλουν πέρα, μου αρέσει και με συγκινεί. Το γεγονός ότι υπάρχουν ακόμη σχετικά καλές προοπτικές για τους νέους ανθρώπους, και για το μικρό μου γιο θέλω να ελπίζω, πάρα τη φύσκα της κτηματαγοράς που δυσκολεύει την απόκτηση στέγης, ή παρά το γεγονός ότι τελειώνεις τα ΑΕΙ της χώρας και ξεκινάς με ένα χρέος άνω των 50,000 δολαρίων, μια και τις τελευταίες δεκαετίες η παιδεία έγινε εμπορική πράξη με δίδακτρα και εξαγωγίμο προϊόν που αποφέρει στην Αυστραλία πάνω από 15 δις δολάρια το χρόνο, με οδήγησε στην επιστροφή το 2013, μετά από 15 χρόνια παραμονής στην Ελλάδα.

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΠΡΟΣ ΜΙΜΗΣΗ ΤΟΥ 3ZZZ

Το δρόμο μου στη ζωή και στη δημοσιογραφία τον βρήκα μέσα από την ενασχόλησή μου με τα κοινά, ομογενειακά και ευρύτερα, από την περίοδο των φοιτητικών μου χρόνων. Έκανα ραδιόφωνο σε εθελοντική βάση τη δεκαετία του 1980 και 1990, έγραφα για περιοδικά και εφημερίδες στην Αυστραλία και στην Ελλάδα (Αντί, Εποχή), συμμετείχα στα δρώμενα του πολιτειακού εργατικού Κόμματος Αυστραλίας στη Βικτώρια, ως μέλος των Επιτροπών Εξωτερικών, Άμυνας και Εμπορίου αρχικά και Εθνικών-Μεταναστευτικών υποθέσεων αργότερα.

*Η στήλη του Κώστα Καραμάρκου "ΕΤΕΡΩΝΥΜΑ" θα είναι και πάλι κοντά σας σε μερικές εβδομάδες. Σε αυτή και την επόμενη έκδοση θα δημοσιεύσουμε ένα βιογραφικό κείμενο του Κώστα Καραμάρκου με τίτλο «Η δικιά μου Μελβούρνη» που πρωτοδημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα HUMAN STORIES στις 13/6/2016